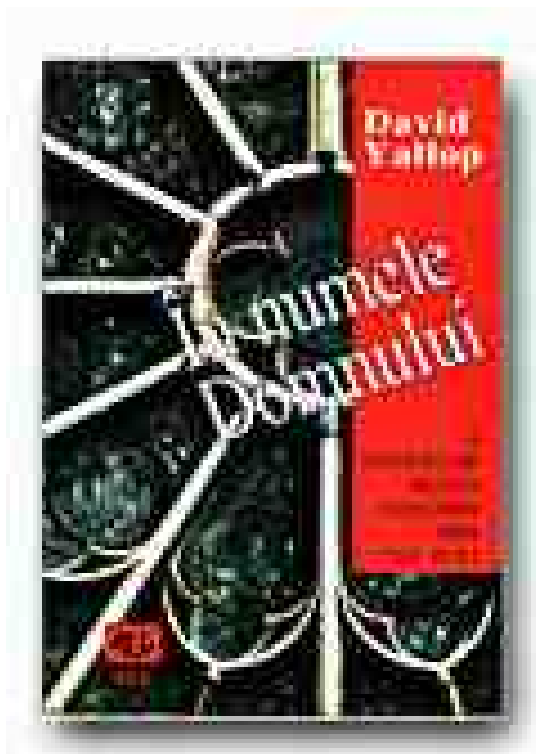

Cartea lui David Yallop - În numele Domnului. O investigație privind asasinarea Papei Ioan Paul I, publicată inițial în 1984, este precum o bombă cu ceas, a cărei explozie programată nu produce nicio victimă. Chiar dacă impactul acesteia a fost major, dovadă cele șase milioane de exemplare vândute, cartea nu a produs nicio undă de șoc care să provoace fisuri în scoarța „sistemului ticăloșit” (reluând o sintagmă care s-a auzit până în cele mai îndepărtate cotloane ale României în ultimii ani) și nici nu a mutat munții din loc. Însă are un merit deosebit: a suscitât mințile adormite ale celor care încetaseră să mai „vadă” dincolo de informațiile servite de către intoxicatorii de serviciu.

Pe scurt, David Yallop, jurnalist britanic de investigații, este convins că Papa Ioan Paul I, pe numele său real Albino Luciani, a fost victima unui complot de proporții greu de imaginat, plănuț și organizat de indivizi chiar din anturajul său. În sprijinul acestei idei, el invocă lipsa de transparență, contradicțiile și mistificările înaltelor fețe bisericești de la Vatican, în momentele stranii care au urmat trecerii în lumea celor dreupți a lui Ioan Paul I, la 29 septembrie 1978, după doar 33 de zile de pontificat. Pentru a fi credibil, Yallop expune, cu lux de amănunte, succesiunea evenimentelor după descoperirea trupului neînsuflețit al Papei.

Contradicția privitoare la locul descoperirii cadavrului (în patul propriu sau în baie), dispariția suspectă a câtorva dintre efectele personale ale Sfântului Părinte (ochelarii, papucii de casă și testamentul), comunicatul laconic oficial care a urmat la câteva ore distanță de la tragicul eveniment, voma de pe papuci care ar fi indicat cu exactitate arma asasinatului – otrava, dar și

curățirea rapidă a tuturor celor 19 camere ale apartamentelor Papale, îmbălsămarea realizată în aceeași zi, ordonată de către Cardinalul Secretar de Stat Villot, chiar dacă, datorită condițiilor climaterice, s-ar fi putut aștepta până la patru zile pentru o îmbălsămare în condiții optime, sunt indicii care, coroborate mobilului, ar acredita ipoteza crimei. Mai mult, nicio picătură de sânge nu a fost drenată din corp, „o cantitate minoră de sânge fiind mai mult decât suficientă” pentru ca otrava să iasă la iveală.

Convins de ipoteza asasinatului, David Yallop este adeptul otrăvirii cu digoxină, extract al digitalinei, medicament prescris în anumite cazuri de boli cardiace. Două extracte ale digitalei, digoxina și digitoxina, sunt otrăvitoare și pot provoca, în cazuri extreme, moartea. Persoana care manifestă o intoleranță la tratament și este supusă efectelor toxice ale digitalinei prezintă următoarele simptome: de la halucinații vizuale la puls neregulat, pierderea poftelor de mâncare și chiar tulburări digestive (vomă). Alte complicații pot conduce insurmontabil la deces. Ipoteza lui Yallop, conform căreia Secretarul de Stat Villot a introdus o doză letală de digoxină în medicamentul Effortil, este verosimilă și consolidată indirect de afirmațiile Cardinalului din 1978: „Papa a luat fără voia sa o supradoză din medicamentul său. Dacă ar fi fost realizată o autopsie, ar fi demonstrat fără urmă de îndoială supradoza fatală” (Effortil nu poate provoca moartea nici în supradoză!).

Potrivit variantei oficiale a Vaticanului, Papa Luciani a murit cu zâmbetul pe buze și cartea lui Thomas a Kempis, *Imitatio Christi* în mâini, ambele acțiuni fiind imposibile. Exemplarul respectivei opere din secolul al XV-lea nu se afla în posesia Papei, ci la Veneția, iar, fiziologic vorbind, relaxarea normală și inevitabilă a mușchilor face ca orice expresie facială să dispară în timpul decesului, iar orice obiect (fie carte sau ziar) să cadă instantaneu din mâini.

Ipoteza asasinării Papei, susținută fără rezerve de către David Yallop, pare fantezistă și înfricoșătoare. Excesul de zel depus de către ziarist se canalizează asupra creării unei aureole de martir a lui Albino Luciani și incriminării tuturor celor care au fost acolo sau au avut vreo legătură și au păstrat tăcerea. Atitudinea radical anti-catolică a lui Yallop este explicabilă atât prin orientarea sa de stânga, cât și prin inexacta abordare a lui Ioan Paul I, pe care îl privește exclusiv prin originile „proletare”.

Dacă acceptăm varianta crimei, prima întrebare legitimă este: cine ar fi câștigat dacă viața lui Ioan Paul I era curmată atât de brusc? Cartea lui David Yallop dezvăluie o conjurație senzațională care implică Mafia siciliană, loja paramasonică Propaganda Due (P2) și Banca Vaticanului.

De la cardinalul Villot, nominalizat drept asasinul de facto al Papei Ioan Paul I, atenția este direcționată către alte și alte persoane, extrem de puternice și de influente. Numitorul comun este celebra instituție financiară a Bisericii Catolice, Banca Vaticanului. Mai degrabă scenarist de thrillere hollywoodiene decât jurnalist, Yallop expune cu lux de amănunte o conspirație care are în centru înalți oficiali catolici cu conexiuni în masonerie, pe care Ioan Paul I îi voia debarcați din funcții. Un alt nume inclus pe „lista neagră” era cardinalul John Cody din Chicago.

În continuare – Paul Casimir Marcinkus, cel care a condus Institutul pentru Opere Religioase, mai cunoscut sub denumirea de Banca Vaticanului, nume vehiculat în mediile mafioto-economice din Statele Unite și Italia, de notorietate fiind prietenia sa cu bancherul Michele Sindona. Autorul nu este deloc zgârcit cu amănunte privind „activitățile” în câmpul muncii atât înainte, cât și după moartea Papei Ioan Paul I, ale acestor personaje, implicate mai mult sau mai puțin direct în operațiuni dincolo de limita legii. Nici „bancherul Domnului” Roberto Calvi, cel care a spălat banii Mafiei prin intermediul celebrei Bănci Ambrosiano, nu este uitat, iar referirile la el sunt extrem de bine documentate. În afara acestor personaje, o atenție specială îi este acordată liderului Propaganda Due, Licio Gelli, il capo di tutti capi. Cu o activitate care durează din epoca mussoliniană și a peronismului argentinian pe care l-a susținut cu convingere, Gelli este, potrivit multor voci, „eminența cenușie” a scenei politico-economice a ultimelor decenii în Italia. Scăpând basma curată în repetate rânduri, plătind prea puțin pentru infracțiunile ale căror dovezi dispăreau înainte de a ajunge în instanță, Gelli a monopolizat metodic sferele de influență mafioate din Italia, Elveția, Statele Unite și America de Sud, recrutând, totodată, o masă relativ compactă de persoane cu o influență nețărnută la Vatican.

Fiecare dintre personajele amintite anterior aveau miliarde de motive pentru ca Papa Ioan Paul I să dispară fizic. Albino Luciani plănuia să răstoarne o ordine a lucrurilor, care se îndepărta din ce în ce mai mult de la principiile pe care le propovăduiește religia creștină. Banul este ochiul diavolului și tot banul a împins un clan de mafioți să nu se oprească nici de la a comite crime. Moartea Papei i-a făcut pe mulți să răsuflă ușurați, cel puțin pentru o perioadă.

Istoria nu a lămurit subiectul trecerii în eternitate a lui Ioan Paul I, iar controverse și teorii ale conspirației nu au întârziat să apară. O amplă investigație nu pare să mai intereseze pe nimeni astăzi. Mă întreb de ce.

Sursa: Bookblog.ro